

nogen Sag, uden at 16 Medlemmer vare tilstede, og, naar det i § 10 er sagt, at Retten kan sættes med et mindre Antal, saa er der altsaa nærmest kun tænkt paa, at Retten kunde fortsætte sin Virksomhed, skjøndt enkelte af Medlemmerne senere fik Forfald, dog ikke flere end i det Høieste 4.

Ordføreren: I Anledning af de sidste Bemærkninger af den ærede Minister, maa jeg tillade mig at yttre, at, naar § 10 er saaledes at forstaae, saa bliver den endnu betænkeligere; thi, kan Retten sættes med 13 og 15 Tilforordnede, hvoraf kun 6 behøve at være Tilforordnede fra Høiesteret, kan det Tilfælde indtræffe, at der affiges en endelig Dom af 6 Tilforordnede fra Høiesteret med 7 eller 8 af Landstinget. Jeg troer saaledes, at man, ved at anvende Bestemmelsen i § 10 paa den endelige Behandling og Paaskjendelse, navnlig naar man opfatter Paragraphen paa denne Maade, forvikler sig i saadanne Vanskeligheder, som ikke kunne bifaldes, ligesom jeg i det Hele taget, hvad denne Paragraph og dens Hensigtsmæssighed fra Retfærdighedens Standpunkt angaaer, ganske maa vedblive, hvad jeg tidligere har tilladt mig at yttre.

Kierkegaard: Jeg frasaltd tidligere Ordet, fordi Debatten ved den høitærede Justitsministers Uttringer var bragt hen paa et Hovedpunkt, som jeg ogsaa maatte erkjende for mere afgjørende end det Lidet, jeg vilde tillade mig at bemærke. Men, da Debatten nu ved den høitærede Ordførers sidste Uttringer igjen er kommen tilbage til Noget, jeg da vilde berørt, Noget, som fra hans Side oftere er blevet fremhævet, og som synes at udgjøre en Hovedbetragtning ved Sagen, seet fra hans Standpunkt, skal jeg dog være saa fri at yttre min Mening denne Gjenstand angaaende. Den høitærede Ordfører har lagt en ganske særdeles Vægt paa, at efter vor hele Lovgivning skulde Forestillingen være den, at, jo større Antal der dømte, des større Garantie var der; og i og for sig skal jeg aldeles ikke have Noget imod Rigtigheden af denne Bemærkning. Men jeg skal tillade mig dertil at føie den, at efter Udkastet, saaledes som det foreligger, vil altsaa Sagen komme i sin fulde og rette Orden, selv om det her kun bliver

12 Dommere, der sælde Dommen: Der vil nemlig dog være 3 flere, saavidt jeg kan regne, end der ifølge den høitærede Ordførers Uttringer dømme i Høiesteret. Rigsretten vil altsaa ganske rigtigt vise sig som den, der, just fordi den er den allervigtigste, ogsaa kræver det allerførste Antal, for at en Dom kan sælde. Og hertil maatte jeg saa maaskee knytte en Bemærkning om, hvad der ogsaa allerede tidligere er blevet paapeget, at, da denne Dom sælde ved simpel Pluralitet, saa er det aabenbart, at det igunden bliver en større Vægt af Dommernes Antal, som afgjør Sagen og gjør Udslaget, naar Dommen sælde med 7 mod 5, end det vilde være, naar den alene sælde med 9 mod 7, saaledes som dette Forhold vil stille sig, eftersom man tager 12 eller 16 til det mindste tilstrækkelige Antal. Dette Sidste er imidlertid ikke det Hovedsagelige for mig; jeg berører det blot i Forbigaaende. Men den høitærede Ordfører har med den Vægt, han lagde paa Antallet af Dommere, forbundet endnu en anden Betragtning, idet han oftere tydede hen til, at af dette Antal var Halvdelen, hvormegen Afgjælse man iøvrigt kunde have, og han selv navnlig havde for dem, dog ikke retskyndige eller erfarne Dommere; og som en Folge deraf regnede han ud, at man ved Rigsretten kunde komme til at faae en Dom affagt, hvori der kun deeltog 6 retskyndige og øvede Dommere, altsaa ikkun $\frac{2}{3}$ imod Tallet af dem, som have at afgjøre en Høiesterets Sag. Denne Bemærkning forekommer mig nemlig, saavidt jeg rigtigheden maatte have fattet den, urigtig og grundlovsstridig. Jeg seer ikke rettere, end at, naar Grundloven siger, at Retten skal bestaae af 16 Medlemmer, 8 af en vis Beskaffenhed og 8 andre af en vis anden Beskaffenhed, og at disse have hver en heel Stemme, de af Landstinget Valgte accurat ligesaafuldt som de retskyndige og øvede og erfarne Dommere af Høiesteret, og naar det mindste Tal af de i enhver Sag Dømmende sættes til 12, at da det endelige Resultat afgjøres af 12 ifølge Grundloven, hvis Betragtningssmaade vi her ikke enten kunne eller bør bestride, lige dygtige og lige berettigede Dommere. Og dette hænger ogsaa godt sammen med, hvad den meget ærede Ordfører an-